

όποίσυ λαμβάνουσιν εἰδητιν εἰς θέλοντες νὰ ξυρισθῶσι. Φέρουσι δὲ μεθ' ἔχυτῶν ἐν κάθισμα, μίαν λεκάνην, ἐν ώμοινον, καὶ ἀγγεῖον τι μὲ βάζον [διὰ τοῦ κάτωθεν πυρὸς] ὕδωρ. Θέτοντες δὲ τὸ κάθισμα εἰς κατάλληλον τι μέρος τῆς ὁδοῦ, κείουσι τὴν κεφαλὴν, καθαρέζουσι τὰ ὄτα, καλλωπίζουσι τὰς ὄφρες, καὶ εὐπρεπίζουσι καὶ τὰ φορέματα. Όλα δὲ ταῦτα πράττουσιν ἐπὶ εὐτελεστάτῃ πληρωμῇ—Ἀκολούθοις δὲ σημαίνουσι πάλιν τὸν καθωνίσκον, καὶ περιέργουνται ζητοῦντες ἄλλους.

I. K.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Ο Γεωργὸς, ὅστις ἀφειδῶς τπείρας κυρπὸν ἐν τῇ γῇ, περιμένει ἀνυπομόνως τὸν κειρὸν κατὰ τὸν ὄποιον μέλλει ἵνα θερίσῃ τὰ προϊόντα του· καὶ ἂν μὲν αὐτὰ φανῶσιν ἄφθονα καὶ καλά, ἡ·οἱ ἄξια τῶν κόπων καὶ μόχθων του, χάριες καὶ ἀγάλλεται, ἀν δὲ τούναντίον, σκυθρωπάξων λυπήται κειρίως διὰ τὸ ἀστυμον τοῦ πηλίκου, καὶ διότι ἐμόχθησε καὶ ἐκοπίασεν εἰς μάτην. Υπάρχουσι γεωργοὶ οἵτινες ἔνεκα τῆς ῥάβυμας καὶ ἀπειρίας των, ἀφήνουσι καὶ χάνεται ἡ, οὐσία τοῦ ὅλου, ἡ διότι ἐσπειρεν ἐπὶ πετρῶν καὶ ἀκανθῶν, ἡ διότι δὲν ἐπεριποίησον καλῶς τὸν ἄγρον· ὑπάρχουσιν ἄμως καὶ ἄλλοι οἱ ὄποιοι ὅχι μόνον ἐξάγουσι τὸ τριπλοῦν καὶ ὠφέλιμον ἐκ τοῦ σπορθέντος, ἄλλα καὶ τὰ ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτοὺς ταλαντα ἀντὶ τὰ κρύψωσιν ἐν τῇ γῇ καὶ κατασιήσωσιν αὐτὰ ἄγρηστα τὰ παραδίδωσι τριπλάσια εἰς τὸν Κύριον των. Τοιοῦτον τι βλέπομεν εἰς τὰ ἴδιωτικὰ τῆς πόλεως μας Σχολεῖχ, ἀπειδὴ περὶ τῆς δημοσίων ἐγραψώμεν προλαβόντως, ὀλίγιστοι διδάσκαλοι εἰς την πόλιν μας εἶναι ἐκείνοι οἵτινες ὄμιλαζουσι τῶν ῥάβυμων γεωργῶν, διότι γρεωστοῦμεν νὰ εἴπωμεν εἰλικρινῶς, τώρα δὲ πολὺς γίνεται λόγιος περὶ τῶν ἴδιωτικῶν Σχολείων, ὅχι διὰ νὰ δώσωμεν τὴν μέλαιναν ψῆφον, ἄλλα πᾶν δὲν εἴλαμεν ιδίοις ὄμμασι, καὶ ἡκούσαμεν ιδίοις ωσὶ περὶ αὐτῶν.

Υπάρχουσιν ἐν Σμύρνῃ ἴδιωτικὰ Σχολεῖα πολλῷ λόγου ἄξια, καὶ εἰς ὄποια ὅχι μόνον δὲν ἐμποδίζουσι τὴν ἀνωτέραν ἡ δημοσίειν ποιεῖσιν, καθὼς ἄλλοι πικροὶ κριταὶ εἴπον, ἄλλα καὶ προσινέαζουσιν ἡτοι προετοιμάζουσι τὰ τῶν Σμυρνιών τέκνα διὰ τὰς μεγάλας Σχολὰς, ἀν ἵναι μεγάλαι. Άς ὑποθέσωμεν δὲ ταῦτα ἀποτελοῦσι τὸν τέταρτον τροχὸν τῆς ὡραίας ταύτης καὶ πολυτελοῦς ἀμάξης, ἐστω, τὸ παραδεχόμεθε· λοιπὸν, ἐρωτῶμεν, δύναται μὲ τρεῖς μόνον τροχούς αὐτὴν νὰ βαδίσῃ; ὅχι βέβαια· ἀρά ταῦτα εἶναι ἀπαραιτήτως ἔναγκαῖα καὶ διηπειτά.

Ἐσγάτως, τὴν πάρελθοῦσαν Κυριακὴν ὅ τοῦ τρέ-

γοντος, παρευρέθηρεν εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Ε.Ι.Δημοτικοῦ Ἐκπαιδευτήριου Σμύρνης, διευθυνομένου παρὰ τοῦ ἀξιωτίου Κ. Γεωργίου Κουζιμέλην. Το πρῶτον τὸ ὅποιον μᾶς συνεκίνησεν ἡτο τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ τὸ ὅποιον δὲν εἶδε μεν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Ειναιγγελικῆς Σχολῆς. Οι γυνεῖς τῶν μαθητῶν μετὰ χαρᾶς ὀφίγθησαν ἀπαξέπαντες ἵνα ἀκροασθῶσι τὰ τέκνα τῶν ἐξεταζόμενων. Εν τοιαύτῃ περιστάσει πάσσον φιλοτιμοῦνται, μά τὴν ἀληθειαν, καὶ μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι! Ο Σ. Ιεράρχης Σμύρνης Κ. Ανθ.μος ἐτίμησεν αὐτὰς δύω ἡγέρτες κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς παρουσίας του· οἱ λόγιοι τρε πόλεως μας καθὼς, καὶ πολλοὶ φίλοι τῶν καλῶν παρευρέθησαν καθ' ὅλης τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὄποιας αὐτοτελεῖς διάμρισται. Μετὰ τὸν ψχιλέντα ἀγιασμὸν ἀναστὰς διδίσκοις Κ. Γ. Κουζιμέλης ἐξεφόνησε λόγον ὠραῖον καὶ κατάλληλον. Εξέθεσεν ἐν συντόμῳ δι' αὐτοῦ τὰς ἐνιαυσίους πράξεις τοῦ Α. Σχολαστικοῦ ἐτούς, τὴν πρόσδοτον τῶν μαθητῶν, τὰ ἐκ τῆς παιδείας ποιερχόμενα καλὰ κτλ., κτλ. Ἐπομένως ἡργοντο οἱ μαθηταὶ οἵτινες ἐξεταζόμενοι καὶ παρὰ τῶν ξένων ἀπεκρίνοντο εὐστόγως καὶ ἐπιτυχῶς. Ή πρόσδοτος τῆς Σχολῆς ταῦτης μᾶς φάνεται, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ κατὰ τὸν ὄποιον ἐσυστήνη, ἀρκετὰ καλά. Άλλα πόσον καλγέτερα θὰ ἵναι τὸ ἐργόμενον ἔτος; ἀναμφιθόλως διότι ἐνθαρρύνεται, διότι διευθύνεται καλῶς. Τί νομίζετε δπε δύναται νὰ φέρῃ μία ἐιθάρρυνσις τοιαύτη; Φίς διδάσκαλος ὅστις μοχθεῖ εἰς τὴν ἐργον του ζόκνως ως καὶ ὁ μαθητής, τὴν νομίζει ως ἐνόμ. Ζοντὶ παλαιοὶ ἀθληταὶ τὴν Ἐλικώνιον δάφνην.

Τα καλὰ πρέπει πάντοτε νὰ λέγωνται τοιοῦτος τέλος πάντων εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ περιοδικοῦ μας, καὶ πρέπει δικαίως ν' ἀποδύσωμεν εἰς ἓν ἔκαστον τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον, νὰ πλέξωμεν στεφάνους ἐκ τῶν ὡραίων καὶ ἀμχράντων τοῦ Παρνασσοῦ βόδων, καὶ ν' ἀποδύσωμεν εἰς τοὺς νομίμους ἀθλήσαντας.

Υπάρχει τι ἄλλο γλυκύτερον καὶ καλήτερον ἐκ τῆς παιδείας, ἐκ τῆς διαγνωστικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀναπτύξεως; δχι βέβαια. Δοιπούν ταύτην προσπαθοῦντες νὰ δόσωσιν οἱ γυνεῖς εἰς τὰ τέκνα τῶν δὲν εἶναι ἀξεπτανοὶ; πολὺ μάλιστα. Εκτελοῦσι τὰ καθήκοντά των διὰ πρέπει νὰ ἐκτελέσωσι, μορφώνουσι τὰ τέκνα των ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίων διὰ τοῦτο ἢ καλλικέλλαδος καὶ ἀγδονόστορος; Μοῦσα ἡ τῆς παιδείας πρεστάτρια, χαίρουσα διασπαλτίζει τὴν εὐτυχίαν τῶν γονέων ἐκείνων οἵτινες ἀποκτώσι τέκνα πεπαιτευμένα καὶ καλά. Διὰ τῆς παιδείας κατευνάζεται ἡ ἀγριότης καὶ ἐξευγενίζεται ὁ ἀνθρώπος, δι' αὐτῆς ὑψόνων τὴν διάνοιαν του εἰς τὸν Θεόν γνωρίζει τὸν Ποιητὴν καὶ Πλάστην τῶν ἀπάντων, καὶ ἐκπεπληγμένος θαυμάζει τὴν ἀγαθούσην τι. καὶ τὴν ευσπλαγχνίαν του τὴν ἀπειρον. Δοιπούν πῶς κύτοι οἱ ἀνθρώποι νὰ μὴν ἥναι ἀξιομακρίστοι; πῶς οἱ διδά-

επλοιοι οι μορθούντες δι' αὐτήν όχι μὴν ἡ· αι πολλών τὸ
κόμη ἐποίων ἀξιοι;

Αι ἔξετάσεις αὗται τοῦ Ἑλληνικοῦ Επιπλέυετος· ο
εὐχαρίστησιν τοὺς πάντας, το ὄποιν μολονότι ἀρτι-
σύστατον, ἔδειξε καλλας προύσδους. Τοιτο διδει ί-
κανὰ ἔχγγυα διὰ τὸ μέλλον. Συγχίρομεν τον Κ.
Κουέμπελην ἐκ ψυχῆς, καὶ τὸν εὐχάριστα προύσδους
καλλιτέρες ἐλπίζοντες πολλὰ ἐξ αὐτῶν χάρις εἰς τὸν
ἀοκνὸν ἐπιμέλειάν του. Ηροτέχως θειομεν δημοσιε-
σύσει τὰ ὄνόματα τῶν ἀριστευσάντων μεθητῶν.

N. K.

O

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

Θείους της ἐιτάμωσα τὸν δυστυχῆ Βαλμιέρον. Δὲν
ἡδυνθήν νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸ αἰσθημα τὸ ὄπιον μὲ ἑ-
νίκησε. Γνωρίζω διὰ προσέκρυσσα εἰς τὰ χρέος μου,
πλὴν μὲ ἐφάνη τόσον δυστυχῆς! Τοῦ ἐφανέρωσας ὅλα
ὅσα ἐπρεπε νὰ μὴ τοῦ εἴπω ποτέ. Τὸν ὑπεσχεθὲν
μελιστα διὰ θῆλα ἐλθεῖ νὰ σὲ περακαλέσω διὰ νὰ μὲ
δώσῃς τὴν συγκατάνευσίν σου....

— Νὰ γίνης σύζυγος τοῦ Βαλμιέρου; τὴν δικούσεν
ό θείους της μετὰ μανίας. Είμαι ίκανός, μὰ τὴν
ἀληθειαν, νὰ σου σηκώσω τὴν ζωὴν. Ή ἀνέψια μου νὰ
γίνῃ σύζυγος ἀνθρώπου ὁ ὄποιος ἔχει τοιαύτην κηλίδα;

— Καὶ τί εἶναι λοιπὸν αὐτὴ ἡ τιμὴ, ἀν ὁ Βαλμιέ-
ρος τὴν ἔχασεν; Οχι! θεῖμου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
γίνης φονεύς μου! Ή λύπη μου, ἡ ἀπελπισία μου θε-
λου τελειώσει τὰς ἡμέρας μου. Ο ἔρως μου εἶναι τό-
σον σφυρδός... καὶ ἔγω ἄλλου τρόπου δὲν βλέπωδιὰ νὰ
ἀκιδικήσω ἔνα τίμιον ἀθ.ωπον ἀπὸ τὰς ὀδικίας τῆς
ἀθλίας του μοίρας.... Ά! Βέβαια δὲν θελει βαστάσει
τὴν δυστυχίαν του!

Καὶ πεσοῦσα εἰς τὰ γόνυτα τοῦ θ.ι.υτη;, τὰ ἡγκα-
λίσεις καὶ τὰ κατέβρεγε μὲ τὰ δάκρυά της.

Αναγγέλλουσιν διὰ τοῦ ἐργεταί τοῦ Βαλμιέρου. Ή θείους τῆς
Ἐλεονώρας τὸν ἔδειξε τὴν ἀντίστασιν τοῦ θείου της;
Θευ καὶ ἀποταθείς πρὸς αὐτὸν,

— Μή νοριζῆς, Κύριε, διὰ θλίθα νὰ καταχρασθῶ
τὴν γενναιότητα τῆς ἀνεψιᾶς σου. Οχι! Δὲν εἴμαι τό-
σον ἀνατιθητος. Πλήθα μόνον νὰ τῆς ὀμολογήσω τὴν
μεγάλην εὐγνωμοσύνην μου. Ναι! Κυρία, γνώσισε διὰ
αἰσθάνομαι τὴν φυσικήν σου καλοχάγαθίαν, καὶ σὲ εὐ-
χαριστῶ ἐκ καρδίας διὰ ταύτην σου τὴν πρές ἐμὲ συμ-
πάθειαν. Εξέργεις δὲ καὶ πότον ἀγχτῶ τὴν κυρίαν Δωρ-
μεσάν, ἀλλ' ἡ ὑπόληψίς τὴν ὄποιαν συνέλαβα διὰ τὴν
εἰναι ἵσως ἵση μὲ αὐτὸν τὸν πολλὰ τυφλὸν ἔρωτά μου,
καὶ τὴν ὑπόληψιν ταύτην θέλω διατηρήσει πάντοτε εἰς
τὴν καρδίαν μου, χωρὶς δύως νὰ καταδεχθῶ νὰ ὠφε-
ληθῶ ἀπὸ τὰ εὐγενή ταῦτα αἰσθήματά σου· καὶ ηθελ-
είσθαι μάλιστα τέρας τῆς φύσεως ἀν σὲ ἔκαμνα τὴν ἀδι-

κίσιν νὰ συιδέσω τὴν τύχην σου μὲ τὴν ἰδικήν μου. Ἐ-
γὼ πρέπει νὰ μείνω ἀπομονωμένος εἰς ταύτην τὴν γῆν.
Ο κασμὸς ὅλος μὲ ἀπέρριψεν, ἐ-ρόσθεσε μὲ λυπτρὸν
φωνὴν, ἐνῷ ἔγω ἔπις τώρα ἄιλο δὲν ἔκαμνα εἰκὴ νὰ
προσπαθῶν ν' ἀπολαύσω τὴν εὔνοιαν πάντων. Μὴ φο-
νησαι λοιπὸν, κύριε, νὰ ζητήσω τὴν γεῖρη τῆς ἀνεψιᾶς
σου, ἐνῷ μάλιστα βλέπω διὰ εἴλαι καὶ γωρίς τὴν γνω-
μην σου.... Γύσινε, κυρία, καὶ ἔσο βεβαια διὰ ποτὲ
δὲν θέλω λησμονήσει τὰς γάριτας, τὰς ἀσετάς, τὴν
ἱραϊκὴν γενναιοψυχίαν τῆς θελκτικῆς Ἐλεονώρας...

Ο νέος ἀπῆλθε, κρύπτων τὴν ταρχὴν του. Ή Ἐ-
λεονώρα ἀρέψη εἰς τὴν ὑπερβολικὴν θλιψιν της, ήτις καὶ
ἐπηκύρωσεν ἐπὶ μᾶλλον διὰ ἔμμενον διὰ τὸν Αυρηλίαν. Ἐπεισε δ' εἰς δευτή-
μελαγχολίαν, ήτις καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰς πύλας τοῦ ὄ-
δου, καὶ ἀνέζησε διὰ νὰ ὑπάρχῃ νὰ ἐνταφιασθῇ εἰς ἐν-
μοναστήριον. Άλλο δὲ δὲν βλέπει πλέον ἐκπροσθέν της
εἰκὴ τὸν Θεῖον εἰς τὸν ὄποιον καὶ προσφέρει τὰ δάκρυα
της. Όις δὲ διὰ τὸν θείον της, ωὗτε στιγμὴν ἥζεισε νὰ
τὸν ιδῇ πλησίον της. Ἐκεῖνος δύως τῆς ἔκαμνε συ-
γχαῖς ἐπισκέψεις, καὶ ἀνέβαλλε πάντοτε τὴν στιγμὴν
τὴν ὄποιαν ἐπεπόθει διὰ Ἐλεονώρα νὰ κλεισθῇ διὰ παν-
τὸς εἰς τὸ μοναστήριον.

Η Βενετία ήτις, κατὰ τοὺς χρόνους ἔκεινους, ήτο το-
σοῦτον ἴσχυρὰ ὥστε ἡδύνατο νὰ συγκαταριθμῆται μὲ
τὰ λαμπρήτερα βασιλεια τῆς Εὐρώπης, ἐπέσυρε τὴν ἀ-
γανάκτησιν τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ'. Ο γενναῖος οὗτος
βασιλεὺς, εἶχε δέρει τὸν πόλεμον ἐντὸς τῆς ὑπερηφάνου
ταύτης δημοκρατίας. Ή μάχη τῆς Ἀγναδελης ἔστει
ψευ δόλας τὰς πολεμικάς του ἐπιχειρήσεις, διότι εἰς
αὐτὴν διεκρίθη ὅμη μόνον ὡς μέγας στρατηγός ἀλλὰ
καὶ ὡς στρατιώτης. Οι Αιγαίοι παῖστων εἰς τὸν
βασιλέα τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς ὄποιους ἡ ἀνδρεία τοῦ
τοῦ ἔξειθετε, καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ μὴν ἔγη τοσαύτην
ὅρμην. « Δὲν εἶναι τίποτε, » ἀπεκρίνετο ὁ Λουδοβί-
κος, « δοσοι φούνται, ἐμπαρην νὰ ἔθωσιν ὅπισθέν
μου. » Αἱ ἀνησυχίαι δύως τῶν Αὐλικῶν δὲν ἥσαν ἄνευ
βάσεως. Πολλοὶ ἐπ τῶν ἔγχρων είχον ώς μόνον σκο-
πὸν των τὸ ἀτομον τοῦ βασιλέως, καὶ εἰς ἔκ τῶν λογ-
γιστῶν, πλησίους κύτιον ἐλθών, ἥτακτον να σύρῃ κατ-
αύτον τὸ δπλον του. Εὸν τούτοις δ' ἀγνώριστος τις
διατριβῆς τὸ στράτευμα, δομῆ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τού-
του καὶ τὸν ἔξαπλονει νεκρὸν κατὰ γῆς. Ο Λουδοβί-
κος παρετήρησ τὴν ἀνδραγαθίαν ταύτην καὶ κινύμε-
νος ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, ἐφώναξε μεγαλοφώνως, ζητῶν
χρόνον διὰ τὸν σωτῆρα του, ὁ ὄποιος ἥδη γεμά-
τας πληγῶν. Προσφέρει δὲ καὶ μεγάλην ἔξαγρρὴν δι-
αύτον. Ο Αλεξιάδης, εἰς ἔκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἔχ-
θρικοῦ στράτευματος, στέλλει τὸν ἀγνώριστον μόλις
πνέοντα, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως. Δὲν εἴ/ε δὲ
κάνειν παρέσημον διὰ τοῦ ὄποιον νὰ ἐννοήσωσιν εἰς
ποιον τάγμα ἀνήκειν. Αἱ ὀλίγαι ἱέσιες αἴτιες τὸν δι-
έφυγον ἥσαν « Μέγαλειστατε! Πόσον πρέπει νὰ σὲ
εὐγνωμονῶ, διότι μέλλω νὰ ἀποθάνω εἰς τοὺς πόδας
τοῦ βασιλέως μου. » Καὶ παρευθύνεις ἑσόπη τὴν φωνὴν
του, καὶ τὸ αἷμα ἔρδεις κρουνήδον ἀπὸ τὰς πληγάς
του. Ο φύσις εὐαίσθητος καὶ ἔχαθός οὗτος Μονάρχης,
διατάσσει εὐθὺς νὰ ἀφήσωσι τὸν πληγωμένον εἰς τὴν